

Fantastiske fortællinger fra hverdagen på UUC Maglemosen

Alle fortællingerne stammer fra elevernes hverdag på UUC Maglemosen, men teksten er anonymiseret så personerne bag ikke kan genkendes.

Julie har gået i gruppen på helhedslinjen i lidt over et år. Da Julie kom ind i gruppen, var det svært at fastholde hende i undervisningen og de forskellige pædagogiske aktiviteter. Julie ville helst "tulle" rundt for sig selv på skolen og gå ind i de andre klasser. Julie havde mange vredesudbrud og rev sig meget på hænderne, så de blødte.

I dag er Julie en pige som kommer glad i skolen og profiterer af den struktur, som der er sat op i gruppen. Julie er med i undervisningen og hun ved, hvornår hun kan gå rundt og besøge de andre klasser. Julie har haft glæde af den personlige dagsstav, som eleverne selv er med til at lave fra morgenstunden af – dette gør at hun ved, hvad der kommer til at forgå i løbet af dagen og hun ved hvor hun skal være. Der er ikke så mange uforudsigelige skift for Julie, hvilket betyder, at hun kan overskue dagen og ikke får vredesudbrud særlig tit eller river sig på sine hænder. Julie er en glad ung pige, som elsker at deltage i aktiviteterne og er aktiv i den fælles undervisning, der er i gruppen.

Lea har gået i klassen i tre år. Da Lea startede, var hun næsten altid ked af det eller vred, og slog ud efter alle der kom i nærheden af hende. Lea var desuden selvdestruktiv og slog sig selv hårdt i hovedet mange gange hver dag. Når Lea var utilfreds med noget kastede hun op, hvilket skete adskillige gange hver dag. Leas verbale sprog var sparsomt, og hun havde svært ved at give udtryk for noget.

I dag er Leas sprog blevet så godt at hun kan give udtryk for meget mere. Der er blevet brugt 'pecs' og boardmakersystem, samt tegn-til-tale til at understøtte sproget.

Efter at Lea har lært at give udtryk for nogle flere af sine behov, er vanen med at kaste op blevet meget mindre, og der er nu perioder hvor det slet ikke forekommer. Samtidig er Lea blevet en meget gladere pige, og hun deltager aktivt i klassens og gruppens aktiviteter.

Da Jesper startede på Maglemosen havde han endnu ingen diagnoser. Han havde til gengæld allerede været genstand for mange fagfolks forskellige vurderinger, som gjorde at han blev kastet rundt på forskellige skoler og dermed udsat for forskellige forsøg på at tilpasse ham til de forskellige klasser, som han gik i. Ved første møde fremstod Jesper som en glad, veltalende ung mand med stor lyst til at lære. Han blev således placeret i en klasse, hvor vi skønnede, at han matchede de øvrige elever. Det viste sig dog, at Jesper havde store vanskeligheder ved at begå sig sammen med andre mennesker, idet han ikke umiddelbart kunne tyde vores udsagn og ansigtsudtryk. Jesper skulle hele tiden have hjælp til at "oversætte" andres udsagn eller til at korrigere en misforståelse. Jesper havde samtidig svært ved at sidde i et undervisningslokale, da han uafbrudt blev afledt eller forvirret. Disse situationer resulterede ofte i, at han straks kontaktede sin mor på mobilen og højlydt drøftede problemet. I andre situationer løb han råbende og skrigende rundt i lokalet, slog og sparkede eller han faldt simpelthen sammen over bordet og var helt udenfor kontakt. Da vi som regel ikke anede, hvad der forårsagede disse situationer, var det rigtig vanskeligt at forebygge dem. Ligesom vi troede, at vi havde fået løst et problem, opstod der bare et andet, som vi slet ikke kunne forestille os. Noget måtte gøres, både af hensyn til Jesper, men også til de andre elever, som blev meget opskræmte over de ofte voldsomme reaktioner fra Jespers side. Således pressede valgte vi en fælles kurs, der gik ud på at tilbyde Jesper en struktureret og forudsigelig hverdag på skolen. Han fik et skema, hvorpå han kunne se, hvad han skulle i de forskellige moduler, og hvem, han skulle være sammen med. Kort sagt praktiserede vi en autisme-tilgang til Jesper. Dette skulle vise sig at være et meget godt valg. Ganske langsomt fik Jesper mere styr på sin skoledag, og han begyndte at rykke, både på det faglige og det personlige plan. Efterhånden er det lykkedes os at give ham nogle redskaber til selv at kunne løse nogle af sin daglige problemer. Han har ligeledes lært at sætte ord på sin forvirring, således at han er stand til at bede om hjælp i situationerne. Jesper har i mellemtiden fået flere diagnoser indenfor autismspektret, og der er således meget endnu, som skal indhentes over de næste åre. Men han er godt på vej, og heldigvis har han bevaret sin lyst til at lære og udvikle sig.

Historien om Henrik

Henrik kunne I skoleåret 2007/2008:

- ☹ bruge en hel time på at komme ind i det lokale hvor aktiviteten foregik
- ☹ ikke indgå i sociale sammenhænge med andre end to elever fra hans tidligere skole, og valgte oftest at sætte sig på gulvet og sige lyde og rokke
- ☹ ikke klare berøring af nogen art
- ☹ forsvinde og gemme sig så snart der var noget der mindede om krav
- ☹ være meget svær at aktivere og undervise
- ☹ fremstå generelt mut og indadvendt

Den pædagogiske indsats har været kendetegnet ved at skabe trygge rammer og opstille små realistiske mål, som blev forklaret grundigt. Hver gang et sådant delmål blev nået blev det næste mere ambitiøse mål opstillet og forklaret. Der har været givet meget ros for selv den mindste indsats. Henrik er gennem hele forløbet blevet accepteret og anerkendt. Det har givet resultat.

Henrik i skoleåret 2010/2011:

- ☺ kommer glad i skole hver morgen og deltager i dagens program
- ☺ har fået udvidet sin vennekreds
- ☺ vænner sig hurtigt til nye personaler
- ☺ kan deltage i fester med mange mennesker
- ☺ kan finde på at give et kram
- ☺ kommer med henvendelser på eget initiativ
- ☺ har humor og kan grine med andre
- ☺ fortæller om oplevelser han har haft og skal have
- ☺ gennemfører praktikforløb med succes
- ☺ kan indgå og overholde aftaler

For nogle år siden kom Victor i praktik i et par dage i vores klasse. Victor kom fra et solisttilbud, hvor han fungerede i en skærmet hverdag. Victor havde sin kontaktlærer med sig, og det var meningen, at vi sammen skulle finde ud af, om han kunne passe ind her, eller om han skulle tilbydes et endnu mere struktureret miljø med støtte. Vi satsede imidlertid på, at Victor kunne profitere af vores tilbud uden støtte.

Victor har et heftigt temperament, som kommer til udtryk, når han bliver forvirret eller ikke er enig med andre. I disse situationer råber han skældsord meget højt, og er truende overfor alle omkring ham, og han slår løs på os. Victors humør skifter lynhurtigt, og det er vanskeligt at blive klog på, hvad nøjagtigt der udløser det. Det første halve år på skolen har vi set denne adfærd i utallige situationer, og vi ved, at det samme er tilfældet derhjemme, hvor Victor bor.

Vi har naturligvis mange gange drøftet problematikken med hinanden og med de andre personer, som omgås og har erfaring med Victor. Vi har efterhånden erfaret, hvilke situationer, der ofte udløser vredesudbrud, og hvad der gavner Victor mest i den enkelte situation.

Således er vi kommet frem til nogle metoder, som vi med held bruger overfor Victor. Vi bruger enkle budskaber for ikke at forvirre Victor, vi udmelder de samme holdninger og vi er konsekvente overfor ham. Vi ignorerer helt konsekvent dårlig opførsel, trusler og lignende. Og vi giver prompte positiv feedback på god opførsel. Derudover tilbyder vi struktur og faste rammer, således at Victor har det samme skema hver uge, at han er sammen med de samme 3-4 personer, og at han ved, hvor han kan søge hjælp.

I tillæg til dette har vi også tilstræbt at indlægge succesoplevelser for Victor i undervisningen. Dette har været diverse praktiske opgaver med computere eller anden teknik, hvor Victor kan hævde sig ved bl.a. at hjælpe de andre elever. Løsningen af sådanne opgaver opleves at give ham et positivt udbytte.

Hen ad vejen er det foreløbigt lykkedes at give Victor sådanne forhold, at hans temperamentsanfald er blevet af kortere varighed, de er blevet færre, og de udløser ikke længere fysisk vold overfor andre. Victor har det tydeligvis meget bedre efter et vredesudbrud, end han havde før, da disse var langt mere vidtgående.

Peter går på Ungdomsuddannelsescenter Magleмосen. Peter er delvis lam i den ene side og motorisk svagt fungerende. Det har været svært at finde noget, som kunne give ham motion. Han har haft en trehjulet cykel hjemme, som han er væltet på, og som forældrene derfor har opgivet at bruge. De har derfor købt en sofacykel i stedet, hvor det er en anden person, der styrer cyklingen med Peter.

Skolen har et stort antal cykler til rådighed, både to- og trehjulede cykler, tandems mm.

Hver uge har klassen cykling på skemaet. Her bliver der cyklet på et trafiksikkert område udenfor skolen.

Her har vi set Peter cykle stabilt, energisk og meget stolt på en trehjulet cykel af mærket "Monark".

Peters far har været overrasket over det store udbud af cykler, skolen råder over. Forældrene har modtaget fotos af Peter og er blevet meget positivt overraskede over at høre, hvor godt det går med Peters cykling på skolen.

På UUC Magleмосen synes vi vores fantastiske fortællinger er fantastiske fordi vi nyder at gøre en forskel som gør livet bedre for vores brugere.